

Arrest

nr. 157 954 van 9 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren respectievelijk van Armeense en Oekraïense nationaliteit te zijn, op 18 juli 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 november 2015.

Gelet op de beschikking van 26 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. GYSELS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben ze evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige tweede asielaanvraag deels op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun vorige asielaanvraag hebben uiteengezet, namelijk, de vrees van verzoeker om (ten aanzien van Armenië) gemobiliseerd te worden omwille van de gespannen situatie in Nagorno-Larabakh en (ten aanzien van Oekraïne) vermoord te worden door mannen die verzoeker trachten af te persen. Verzoekers voegen daaraan toe niet naar Armenië terug te kunnen keren omdat ze vrezen gediscrimineerd te worden en evenmin naar Oekraïne omwille van de algemene situatie.

Verzoekers hun eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 145 142 van 8 mei 2015 omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is en de vrees van verzoeker dat mannen die hun militaire dienstplicht in Armenië niet hebben vervuld, opgepakt kunnen worden opgepakt en onder de wapens worden geroepen omwille van de nieuwe verhoogde spanning in Nagorno-Karabagh, niet strookt met de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat in Armenië hoegenaamd geen sprake is van een algemene militaire mobilisatie in het kader van de verhoogde spanning in Nagorno-Karabagh, temeer gelet op het feit dat verzoeker bovendien in het verleden medisch werd afgekeurd voor militaire dienst.

Ter ondersteuning van hun tweede asielaanvraag leggen verzoekers een faxbericht neer van hun advocaat waarbij de volgende documenten ter kennis worden gebracht: een faxkopie wat luidens verzoekers een proces-verbaal moet betreffen uitgaande van de politie ten laste van verzoeker en internetartikels betreffende de algemene situatie in Oekraïne en radioactieve straling in de regio waar verzoekers wonen. Tevens wordt benadrukt dat verzoekers zus zich in de VS bevindt.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad benadrukt in dit verband dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissingen wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt, motieven welke niet worden ontkracht. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat verzoekers niet verder komen dan het herhalen van en het volharden in hun reeds afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee ze echter deze vaststellingen niet ontkrachten.

Waar verzoeker nog steeds militaire mobilisatie vreest van de Armeense autoriteit omwille van nieuwe verhoogde spanningen in Nagorno-Karabach en hiertoe in zijn verzoekschrift verwijst naar allerhande persberichten, stelt de Raad vooreerst vast dat hieruit inderdaad blijkt dat er verschillende doden gevallen zijn bij nieuwe gevechten tussen troepen uit Azerbeidzjan en Armeense separatisten in de regio Nagorno-Karabach, een gegeven dat niet ontkend wordt door de commissaris-generaal, doch het blijkt duidelijk dat er, in tegenstelling tot wat verzoekers poneren, geen algemene oorlogsdreiging is met een militaire mobilisatie tot gevolg. Ook uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat in Armenië hoegenaamd geen sprake is van een algemene militaire mobilisatie in het kader van de verhoogde spanning in Nagorno-Karabach. De veronderstellingen en speculaties over wat in de toekomst kan gebeuren en de vrees dat er opnieuw een oorlog zal ontstaan tussen Azerbeidzjan en Armenië volstaan niet om voorgaande vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in Armenië te weerleggen.

Bovendien benadrukt de Raad dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen. Vervolg of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, kan in principe niet aanzien worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Voorts gaan verzoekers er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de 's Raad arrest nr. 145 142 van 8 mei 2015. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielerelaas te herstellen.

Waar verzoekers in voorliggend verzoekschrift de veiligheidssituatie in Oekraïne betwisten en rapporten en persartikelen bijbrengen om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Oekraïne niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in de provincie Zaporozhye, vanwaar verzoekster afkomstig is, een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Uit zowel de informatie vervat in het administratief dossier als de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt duidelijk dat er in de provincie Zaporozhye geen "open combat" gevoerd wordt en er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aantonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

Wat betreft het lek in de kerncentrale van Zaporozhye waardoor er radioactieve straling vrijkomt, wijst de Raad er op dat de vrees op radioactieve besmetting op zich geen aanleiding kan geven tot het bestaan

van een gegronde vrees voor vervolging zin de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen er niet toe strekken het gezinsleven van verzoekers te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat de asielaanvragen van verzoekers niet in overweging worden genomen. De betreffende beslissingen houden dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekers om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch hebben de bestreden beslissingen tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn partner wordt gescheiden. Verzoekers maken met hun betoog in het verzoekschrift de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

In zoverre verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar ze mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 oktober 2015, voeren verzoekende partijen aan dat verzoekster afkomstig is uit Oekraïne en zij en hun gezin de laatste tien jaar in Oekraïne hebben gewoond. Zij wijzen er op dat er in Oekraïne thans een algemene mobilisatie is afgekondigd. Zij vervolgen dat verzoeker dan weer van Iraans-Armeense origine is en zij bij terugkeer naar Armenië vrezen voor discriminatie omwille van hun

etnie. Zij vrezen er tenslotte voor dat bij een negatieve beslissing, de familie uit mekaar zal gerukt worden.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 26 oktober 2015 opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich immers louter tot het herhalen van de door hen aangevoerde problemen, zonder dat ze daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleren.

Waar verzoekende partijen er op wijzen dat er in Oekraïne thans een algemene mobilisatie is afgekondigd, benadrukt de Raad dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen. Vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, kan in principe niet aanzien worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat er actueel voor burgers in de provincie Zaporozhye, vanwaar verzoekster afkomstig is, geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft hun vrees voor discriminatie in Armenië omwille van hun etnie, stellen de bestreden beslissingen terecht vast dat het hier een louter blote bewering betreft die ze op geen enkele wijze concretiseren of onderbouwen met objectieve informatie. Ook de vaststelling dat ze in het kader van hun vorige asielprocedure deze problematiek niet hebben aangehaald, ondermijnt de aannemelijkheid ervan. Volledigheidshalve wenst de Raad er nog op te wijzen dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoekende partijen tonen dit geenszins *in concreto* aan.

Ook hun vrees dat bij een negatieve beslissing, de familie uit mekaar zal gerukt worden omdat ze verschillende nationaliteiten hebben, maken ze niet aannemelijk. Zo blijkt uit hun verklaringen en het administratief dossier dat verzoekers, ongeacht hun verschillende nationaliteiten, al jaren zonder problemen samenleefden in Oekraïne. Bovendien woonde verzoeker reeds sinds 1998 in Oekraïne en heeft hij er een permanente verblijfskaart (zie gehoorverslag verzoeker van 22 september 2014, 2).

Ten overvloede herneemt de Raad nog dat de bestreden beslissingen er niet toe strekken het gezinsleven van verzoekers te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissingen houden enkel in dat de asielaanvragen van verzoekers niet in overweging worden genomen. De betreffende beslissingen houden dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekende partijen om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch hebben de bestreden beslissingen tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn partner en zoon wordt gescheiden.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffer.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS